

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. Processus excæcationis in peccatore.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

sunt omnes Diui cælitæ, adest ipse homo iustus in terris & clamat: *Exurge Deus, iudica causam tuam: memor esto improperiorum tuorum, eorum, qua ab insipiente sunt, tota die. Ne obliuiscaris voces inimicorum tuorum: superbia eorum, qui te oderunt, ascendit semper.* Quid mirum, si tua vindicta descendat semel? Psal. 73. 21.

Quid igitur facit Deus? **VII.** 1. Subducit Sanctorum intercessionem, qui iam non tam precantur pro tali, quàm vt vindictam expetant, cum aiunt: *Exurge DEVS, iudica causam tuam:* quin & prohibet orari pro talibus inquit: *Tu noli orare pro populo hoc.* Ierem. 7. 16. 2. Subducit monitores, dicentes: *Curauimus Babylonem, & non est sanata: derelinquamus eam, quoniam peruenit usque ad celos iudicium eius.* Ierem. 51. 9. 3. Subducit illis voluntatem audiendi conciones, vnde prædicatione, verbo diuino, doctrina pietatis, & fidei, ac religionis destituti, cæcorum more, impingunt vbique. 4. Sacramentorum eos vsu priuat, fructuque sacrificij missæ; quo ira diuina placatur. Cum autem vis Sacramentorum, gratiam in homine vel pariat, vel perficiat & conseruet; miserimi efficiuntur, qui id merentur suis flagitijs, vt nauseent vsum Sacramentorum. Et dignissimi sunt, qui vel in extremo vitæ suæ agone, pœnitentiæ, SS. Eucharistiæ, & extremæ vnctionis Sacramento priuentur, qui toties ijs salutaribus remedijs abusi, per Sacramenta ipsam Deum blasphemauerunt. 5. Denique desinit flagellare, quos non vult emendare; tamquam è cura sua exclusos & desperatos. Quin, vt medici omnia illis concedunt, de quorum salute desperant, ita Deus permittit omnia optata euenire ijs, qui nihil optant, nisi Mundi vitæque huius prosperitatem. *In labore hominum non sunt, & cum hominibus non flagellabuntur; idè tenuit eos superbia; operi sunt iniquitate, & impietate sua.* Psal. 71. 5. Sic auxilijs internis externisque, quæ rejecerunt, iuste spoliantur. Sic diuinum lumen amittunt; sic de rebus, quæ ad salutem spectant, peruersè iudicant, seque ipsos fallunt, excæcati, indurati. Quæ excæcatio induratioque non Deo (enimverò nec ipsi diabolo magis, quàm homini) est tribuenda. Homo enim est suæ cæcitatæ causa, dum peccando meretur, vt diuinæ gratiæ lumine destituatur, & Stygijs illusionibus permittatur. Neque hoc tantum modo, verum etiam, dum in affectio-

affectiones iræ, odij, cupiditatis totum se tradit, quibus necesse est, hominem excæcari: itemque dum, præ superbia, non finit se erudiri, neque admittit rationes sinceras, lucem veritatis perofus, amansque tenebrarum, hoc est, judiciorum Mundi, perversè dicentis, voluptatem, & vtilitatem virtuti anteponendas. *Virtus post aurum.* Item: *Et Venus & venter Deus optimus.* Nam sunt tales multi, quibus meritò dicas: *Va, qui dicitis malum bonum, & bonum malum: ponentes tenebras lucem, & lucem tenebras.* Vespertilioes natura noctu & in tenebris producit, interdiu latitare finit, quia lucem ferre non possunt. An non auctor quoque naturæ eos homines finat, in sua cæcitate, errare, qui diuinum lumen toties extinguunt? *Lux venit in mundum, & dilexerunt homines magis tenebras, quam lucem.* Non vult Deus coactam, sed liberam dilectionem. Habeant ergo illi tenebras, qui eas magis quam lucem dilexerunt. Iustum est iudicium Numinis, vt lumen illis subducat hominibus, quod toties repudiauerunt, atque in se se extinxerunt. Volebat, & solebat antè rerum saluti necessariarum cognitionem in animos eorum, velut facem quamdam inferre, at illi clausuerunt oculos, obturauerunt aures, aditus omnes, omnes januas & rimas obferauerunt: an non digni sunt, vt lumen illis, non dicam, participius, sed numquam ampliùs offeratur? Neque digni tantùm sunt hac diuini luminis priuatione, sed etiam inepti redduntur ad illud recipiendum. Animus enim peccatis plenus, rotus sit obscurus, terreus, ac tandem, miserabili metamorphosi penitus in saxum induratur. Saxum autem lucem, non nisi superficie tenus, recipit, in profundo opacum. Pari pacto indurati, audiunt verbum Dei, sed ad cor non admittunt. Quin adeò duri sunt, adeò tenebricosi, vt omnia in contrarium iudicent. Cuius rei ab Hæreticis exemplum ad alios quoque mores potest accommodari. Siquidem, vt hæreticis clarissimi errores apertissimæ videntur esse demonstrationes; & manifestæ Catholicorum demonstrationes, meræ fallaciæ esse putantur; sic peccatoribus etiam ceteris, cum in profundum venerunt, nihil videtur esse bonum, quam quod est reuera malum; nihil sapit, nisi vanum: diuina, cælestia, sancta omnia nauseantur. Itaque non solum indigni

Isa. 5. 20.

Ioan. 3. 19.

indigni sunt diuini luminis gratia, sed etiam ad illud suscipiendum se inidoneos reddunt. Quis ergo diuinæ bonitati calumniam inferat, si tales sunt non modo tentari, sed etiam superari? ut tentarentur, metuerunt; digni fuerunt, ut superarentur. Ratiantur suas ipsi tenebras, neque cælesti igne molliantur, qui in intellectu lumini cæcitatem, in voluntate & affectu, motui diuino duritiem & obstinationem prætulerunt. Parcitis sagittis jaculator, cum eas videt in saxum incidisse, vnde reuertitur, eosque libentius dirigit, ubi sentit locum esse penetrandi.

CAPVT LVI.

Hominis esse vitium, si cadat; meritum, si vincat. Quod in pluribus exemplis demonstratur.

 Vitoricas, galeasque, aut clypeos fabricant, plumbeorum glandium iaculatione ea probant, eorumque experiuntur firmitatem. Arma, quæ globum sustinent, probata; quæ admittunt, inidonea censentur & mala. Quo experimento arma non fiunt, sed ostenduntur dumtaxat esse mala; nam si bona probaque fuissent, ictum innoxia sustinissent. Ad eundem modum tentatio, plerumque hominem non efficit improbum, sed qualis sit, manifestat. Malè compacta nauis etiam leui tempestate soluitur; rupes decumanis quoque fluctibus, sine damno, quatuntur. Illud discrimen Seruator indicauit exemplo sapientis, domum suam supra petram adificantis; & stulti adificantis super arenam. Iisdem pluuijs, iisdem fluminibus, iisdem ventis vtraque concutiebat: domus sapientis stetit, stulti collapsa est. Quis in causa fuit, ut collaberetur? an venti? an flumina? an pluuiæ? nequaquam. Alioquin enim etiam domus sapientis corruisset. Causa igitur fuit, arena, in qua domum suam stultus adificator malè fundauit: non cecidisset, si fundamentum firmum posuisset. Ex quo, ut Cassianus colligit, satis apparet, domum, aut conscientiam stulti non corruisse, propterea quòd à tentationibus essent concussæ, quas pluuiæ, flumina, & venti significant: cum sapientis domus eisdem concussa non corruerit. Causa igitur fuit, quòd fundamenta illius domus

I.

Math. 7. 24.

Cassian. Collat. 18. c. 13.

H h h

non